

§ 2. Nadzór nad Instytutem porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, który wykonuje go w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Szkół Wyższych i Nauki.

§ 3. Instytut może za zgodą władzy nadzorczej posiadać oddziały oraz placówki pomocnicze.

§ 4. 1. Instytut sprawuje nadzór nad działalnością naukową w zakresie uprawy, nawożenia roślin i gleboznawstwa, prowadzoną przez inne placówki naukowo-badawcze, podległe Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. W zakresie zleconym przez Ministra Szkół Wyższych i Nauki Instytut nadzoruje i koordynuje prace naukowo-badawcze zakładów i instytutów szkół wyższych w dziedzinie uprawy i nawożenia roślin i gleboznawstwa, przedstawia wnioski w sprawie zatwierdzania planów tych prac oraz czuwa nad ich wykonaniem.

§ 5. Instytut posiada osobowość prawną. Może on za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych nabywać, pozbywać i obciążać swój majątek nieruchomy.

§ 6. 1. Instytut przejmuje część majątku stanowiącego własność lub będącego w użytkowaniu Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego, określoną przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

2. Instytutowi może być również przekazany majątek Skarbu Państwa, oznaczony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 7. Ogół dochodów i wydatków Instytutu objęty jest budżetem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Szkół Wyższych i Nauki.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1950 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

213

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 31 maja 1950 r.

w sprawie wynagrodzenia członków zespołów orzekających okręgowych komisji arbitrażowych.

Na podstawie art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 340) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przewodniczący i członkowie zespołów orzekających okręgowych komisji arbitrażowych otrzymują za przewodniczenie w zespole orzekającym, za udział w posiedzeniu zespołu orzekającego lub za referowanie sprawy wynagrodzenie według zasad ustalonych za te czynności w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1950 r. w sprawie wynagrodzenia członków zespołów orzekających Głównej Komisji Arbitrażowej

(Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 40) z tym, że ustalone w tym rozporządzeniu kwoty wynosić będą:

w § 1 ust. 1	— zł 750.—
w § 2 ust. 1 i 2	— zł 300.—
i w § 2 ust. 3	— zł 1.050.—

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrowi Finansów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1950 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

214

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 31 maja 1950 r.

w sprawie obowiązku zaofiarowania do zbiórki zużytych tub metalowych.

Na podstawie art. 2 pkt 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Tuby metalowe, pozostałe po wydobyciu artykułów w nie opakowanych, stanowią odpadki użytkowe w rozumieniu art. 1 pkt 1 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105).

2. Ilekroć w dalszej treści rozporządzenia mowa jest o tubach bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć tuby metalowe stanowiące stosownie do ust. 1 odpadki użytkowe.

§ 2. 1. Osoby fizyczne i prawne obowiązane są przy nabywaniu artykułów opakowanych w tuby metalowe zaofiarować tuby do zbiórki i dostarczyć je do punktów sprzedaży tych artykułów.

2. Tuby powinny być zaofiarowane w ilości odpowiadającej ilości sztuk nabywanych artykułów opakowanych w tuby metalowe.

3. Obowiązek zaofiarowania uważa się za wykonany również przy zaofiarowaniu tub pozostałych po artykułach innych niż nabywane.

§ 3. 1. W przypadku niedostarczenia tub przed wydaniem artykułów opakowanych w tuby metalowe nabywca tych artykułów obowiązany jest złożyć u sprzedawcy za pokwitowaniem, na zabezpieczenie